

5 χρόνια, 3 μήνες και 64 ημέρες. Και τώρα τι λες;

Πέρασαν πέντε χρόνια από το Καστελλόριζο και σήμερα κλείνουν τρεις μήνες από τις κάλπες του Ιανουαρίου. Αυτές τις μέρες δεν κρίνεται μόνο η αξιοπιστία του νέου κοινωνικού συμβολαίου του ΣΥΡΙΖΑ, αλλά και αυτή η ίδια η αξιοπιστία των δανειστών που

δείχνουν διατεθειμένοι να τινάξουν την συμφωνία του eurogroup του Φεβρουαρίου στον αέρα.

Ο κ. Ντάισελμπλουμ, μετά την λήξη του χθεσινού eurogroup, [δήλωσε](#) ότι, **“όπως συμφωνήθηκε τον Φεβρουάριο”**, απαραίτητη βάση για την **“επιτυχή ολοκλήρωση της τρέχουσας αξιολόγησης”** είναι **“μια πλήρης και λεπτομερής λίστα συμφωνημένων μεταρρυθμίσεων”** και ότι **“μια πλήρης συμφωνία είναι απαραίτητη πριν από την οποιαδήποτε εκταμίευση δανειακής δόσης”**.

Είπε ότι προς το παρόν **“υπάρχουν θετικά σημεία, αλλά ακόμη μεγάλες διαφορές για να καλυφθούν και να γεφυρωθούν”**. Ότι οι συζητήσεις, μετά από δύο χαμένους μήνες, θα πρέπει να σημειώσουν σημαντική πρόοδο, έτσι ώστε οι θεσμοί να καταλήξουν σε ένα πλήρες πακέτο, βάσει του οποίου θα ληφθεί **“πολιτική απόφαση”** στο eurogroup.

Επίσης τόνισε ότι **“η ευθύνη”** για αυτό είναι κυρίως στην ελληνική πλευρά, όπως και **“το συμφέρον”** για μια συμφωνία. Και κατέληξε ότι **“η Συμφωνία του Φεβρουαρίου παραμένει το πλαίσιο για να φτάσουμε σε συμφωνία”** και ότι η κατάσταση θα επανεκτιμηθεί **“στο τακτικό eurogroup του Μαΐου”**.

Συνεπώς, 64 “χαμένες” ημέρες μετά το eurogroup της 20/2, το χθεσινό eurogroup της 24/4, χωρίς γραπτή ανακοίνωση, χωρίς επίσημη νέα προθεσμία για την υποβολή της “πλήρους και λεπτομερούς λίστας”, που έληγε τέλος Απριλίου, απλά δια χειλέων του προέδρου του, αφήνει να υπονοηθεί μια σιωπηρή διορία μέχρι το επόμενο eurogroup του Μαΐου, χωρίς έστω να ανακοινώσει ότι

εκείνη θα είναι και η καταληκτική.

Όμως, μέσα σε όλην αυτήν την προχειρότητα και την αναποφασιστικότητά του, το eurogroup δεν παραλείπει να υπενθυμίσει τις δύο αμετακίνητες δικές του κόκκινες γραμμές, επί της διαδικασίας των συζητήσεων: **πρώτον, ότι πάντα εννοεί και ζητά επιτυχή ολοκλήρωση της τρέχουσας αξιολόγησης της υπό παράταση συμφωνίας(άρα διάβαζε 5ης αξιολόγησης) και δεύτερον, ότι δεν θα δοθεί ούτε ένα ευρώ εάν πρώτα δεν υπάρξει συνολική συμφωνία-πακέτο.**

Έγινε ξαφνικά το eurogroup τόσο αναξιόπιστο ως προς τα δικά του standards σε δεσμεύσεις και χρονοδιαγράμματα και αν όχι τι μπορεί να συμβαίνει;

Ακόμη και αν υπάρξει μια πρώτη συμφωνία στα μέσα Μαΐου, αυτή θα χρειάζεται εγκρίσεις, αλλά και εφαρμογή, πριν το καθορισμένο τέλος της παράτασης του Ιουνίου και την πιθανή σύναψη νέας συμφωνίας – πάντα σύμφωνα με το eurogroup του Φεβρουαρίου. Συνεπώς, ακόμη κι έτσι, το πιο πιθανό είναι να χρεαστεί και νέα παράταση του προγράμματος. Τι μπορεί λοιπόν να συμβαίνει;

Δόθηκε μια άτυπη διορία, έχοντας ασφαλή γνώση ότι μια πρώτη συμφωνία είναι πολύ κοντά, ενδεχομένως και αιφνιδιαστικά μέχρι τέλος του μήνα; Έτσι ώστε να βρίσκεται απόλυτα μέσα στο πνεύμα, αλλά και το γράμμα της συμφωνίας του Φεβρουαρίου;

Οδεύουμε προς μια νέα παράταση του προγράμματος, που έχει παγώσει από τα τέλη της προηγούμενης χρονιάς; Αν είναι έτσι, ποιο είναι το σχέδιο για να μην χρεοκοπήσει η χώρα μέχρι τότε;

Ισχύει αυτό που έχουμε ήδη [υποστηρίξει](#), ότι δηλαδή **“η συμφωνία της 20/2 δεν ήταν παρά μια συμφωνία ανάγκης και ευκολίας ή ακόμα καλύτερα ένα πρόσχημα πίσω από την αναποφασιστικότητα και την ατολμία και των δύο πλευρών”**; Όμως, αυτό το τελευταίο είναι και το πιο επικίνδυνο, διότι εδώ τα κίνητρα είναι περισσότερο ιδεολογικά-πολιτικά και λιγότερο οικονομικά.

Η περίπτωση του κ. Λ. Μπόμπολα είναι μόνο ενδεικτική ενός εν δυνάμει casus belli για το εγχώριο κατεστημένο που δεν είχε προσώρας θιγεί από την κρίση και κυρίως από τις πολιτικές επιλογές των κυβερνήσεων.

Επίσης η περίπτωση των αποθεματικών είναι αποκαλυπτική της κοινωνικής, αλλά και θεσμικής κουλτούρας του “σώστε την χώρα χωρίς εμένα”.

Και στις δύο περιπτώσεις και ανεξαρτήτως ταξικής διαστρωμάτωσης κυριαρχεί μια κουλτούρα απότοκη του προστατευτισμού, υπέρ ό,τι κρατικού, κρατικογενούς ή κρατικο-σχεσιακού, με την οποία αντιμετώπισαν οι κυβερνήσεις την “οικονομική επιστράτευση” των τελευταίων 5 χρόνων.

Αν οι δανειστές αποδείξουν ότι δεν υποστηρίζουν έμπρακτα τα έργα της εγχώριας κάθαρσης και του εκσυγχρονισμού ως θεμελιώδη για την ανασυγκρότηση της χώρας - και προς δικό τους όφελος - τότε δεν θίγεται μόνο η δική τους αξιοπιστία, αλλά και το αξιακό σύστημα της σημερινής ηγεσίας της Ευρώπης. **Και σε μια Ευρώπη που ανέχεται και ενθαρρύνει την διαφθορά γιατί να είσαι μέλος;**

Και τότε η οικονομική ασφυξία θα συνεχιστεί τυφλά με μοναδικό στόχο την κοινωνική δυσαρέσκεια και την πτώση της κυβέρνησης.

Όπως έπεσε ένας λαομίσητος Σαμαράς, έτσι γρήγορα και λόγω της έντεχνα τροφοδοτούμενης ακραίας οικονομικής συγκυρίας, μπορεί να αλλάξει η εικόνα ενός δημοφιλούς Τσίπρα - και όσο χάνεται και άλλος πανάκριβος χρόνος, από μια στιγμή και πέρα, είτε αυτός συμφωνήσει, είτε όχι.

Η αίσθησή μου είναι ότι αυτά που καταλόγιζε ο κ. Ντάισελμπλουμ στην Ελληνική πλευρά, δηλαδή την ευθύνη και το συμφέρον, δεν μπορούν να τα διαχειριστούν σαν σύνολο ο ΣΥΡΙΖΑ και η κυβέρνηση, αλλά μπορεί, αν θέλει, να τα ζυγίσει και να τ'αποτιμήσει ο ίδιος ο κ. Τσίπρας **με την ματιά του στην πλειονότητα της σημερινής κοινωνίας, χωρίς κομματικούς υπολογισμούς και άχρηστα ιδεολογικά στολίδια.**

Δια χειλέων Ντάισελμπλουμ, η τελική απόφαση θα είναι πολιτική. Αυτό όμως δεν σημαίνει τίποτε διότι μπορεί να έχει δύο τελείως διαφορετικές ερμηνείες: **μια του αμοιβαίου συμβιβασμού και μια άλλη της σκόπιμης πολιτικής εμμονής παρά τις όποιες οικονομικές προτάσεις και δεδομένα.**

Δ. Τρικεριώτης (Follow [on Twitter](#))